

POSTANOWIENIE

Dnia 10 kwietnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z powództwa S. Z.
przeciwko Urzędowi Miasta G.
o przywrócenie do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 10 kwietnia 2019 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w G.
z dnia 20 października 2017 r., sygn. akt VII Pa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 20 października 2017 r., VII Pa [...] Sąd Okręgowy w G. oddalił apelację Urzędu Miasta G. (pozwany), wniesioną od wyroku Sądu Rejonowego w G. z 6 czerwca 2017 r., IV P [...], przywracającego S. Z. (powód) do pracy u pozwanego na poprzednich warunkach pracy i płacy.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku Sądu Okręgowego wniósł pozwany, zaskarżając go w całości. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłance oczywistej zasadności skargi, której pozwany upatruje w tym, że z jednej strony Sąd drugiej instancji odwołuje się do ustaleń Sądu pierwszej instancji, dokonując jednak własnych ustaleń faktycznych odmiennych od dokonanych przez Sąd pierwszej instancji w zakresie istotnym dla oceny prawidłowości zastosowania prawa materialnego (art. 8 w związku z art. 56 § 1 i 2 i art. 52 § 1 pkt 1 k.p.). O oczywistej zasadności skargi kasacyjnej świadczy

także, w ocenie pozwanego, dokonanie przez Sąd Okręgowy zawężającej wykładni pojęcia podstawowych obowiązków pracownika z art. 52 § 1 pkt 1 k.p., ograniczającej się jedynie do uwzględnienia treści dokumentu, określającego zakres obowiązków, przy pominięciu obowiązku dbałości o mienie pracodawcy (art. 100 § 2 pkt 5 k.p.), a także szczególnej regulacji dotyczącej pracowników samorządowych, a mianowicie art. 24 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o pracownikach samorządowych (jednolity tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 1260 ze zm.) oraz art. 5 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2017 r., poz. 2077 ze zm.).

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwanego powód wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania i zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego, powiększonych o opłatę skarbową od pełnomocnictwa.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury, odwołanie się do przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymaga przedstawienia, w czym wyraża się oczywista zasadność skargi oraz argumentacji wykazującej, że istotnie skarga jest oczywiście uzasadniona. Chodzi tu o wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (postanowienie Sądu Najwyższego z 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, LEX nr 1124094). Celem sformułowania powyższej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest wykazanie oczywistego naruszenia konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacji, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (postanowienie Sądu Najwyższego z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, LEX nr 1232793).

Sąd Najwyższy stwierdza, że pozwany nie wykazał tak rozumianej oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Pozwany twierdzi, że Sąd Okręgowy dokonał odmiennych ustaleń faktycznych od Sądu pierwszej instancji i przyjął

zawężającą wykładnię pojęcia podstawowych obowiązków pracowniczych, jednakże analiza uzasadnienia zaskarżonego wyroku prowadzi do odmiennych wniosków. Sąd Okręgowy nie dokonał bowiem odmiennych ustaleń, a jedynie zaakcentował, iż podstawą rozstrzygnięcia jest przekroczenie przez pozwanego terminu do wręczenia wypowiedzenia, co samo w sobie uzasadnia uwzględnienie żądań powoda. Sąd Okręgowy zaznaczył ponadto, że pozwany nie udowodnił, aby powód korzystał ze zwolnienia z opłat parkingowych dla celów prywatnych, a nie służbowych, co także w żaden sposób nie podważało ustaleń Sądu pierwszej instancji. W tych okolicznościach analiza prawidłowości wykładni pojęcia podstawowych obowiązków pracowniczych przez Sąd Okręgowy jest niepotrzebna.

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy z mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji. W odpowiedzi na skargę kasacyjną powód wnosil o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego „w przypadku nieuwzględnienia wniosków ad. 1 i 2” to jest wniosków o odrzucenie skargi pozwanego, ewentualnie o odmowę przyjęcia tej skargi do rozpoznania.